

Penae contra violatores Privilegii huius.

secularisve persona, hanc nostrae constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonita, si non satisfactione congrua emendaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, & a sacratissimo Corpore & Sanguine Dei & Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena fiat atque in extremo examine districtae ultionis subjaceat: Cunctis autem eidem loco justa servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus & hic fructum bonae actionis percipiant, & apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Amen. Amen. Scriptum per manum Petri Regionarii & Scribarii sacri Palatii. Datum Romae in porticu beati Petri per manum Johannis sanctae Romanae Ecclesiae Diaconi Cardinalis. XIII. Kal. Maji, Indictione VII. Incarnationis Dominicae anno MXCIX. Pontificatus autem Domini Urbani II. Papae XII.

Dar. die 19. Aprilis anno Domini 1099. Pontif. anno XII.

L I I.

Responsiones ad consulta Pitonis Tullensis Episcopi super simoniaciis, ac illicitis Ordinationibus.

Ex Cod. MS. Biblioth. Patavinae in Concil. edit. Tom. XII. col. 747.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto fratri Tullensi Episcopo, salutem & apostolicam benedictionem.

Super quaestionibus, quas ad nos Adalbertus vestrae Ecclesiae filius detulit, haec a nobis sunt in synodali assensu Concilii Capitula per Dei gratiam confirmata.

C A P. I.

Ab Episcopo Praebendae suae Ecclesiae gratis danda.

Episcopus omnia sui Episcopatus membra, videlicet Archidiaconatus, Archipresbyteratus, Decanias, vel aliquas Praeposuras, Ecclesiae suae Canoniciis gratis absque omni venalitate distribuatur. Quisquis autem ea pretio dederit, depositioni subjaceat.

C A P. II.

Subdiaconi uxoris vacantes a sacro ordine, & beneficio removendi.

Eos, qui a Subdiaconatu uxoris vacaverint, ab omni sacro Ordine removemus: officioque atque beneficio Ecclesiae carere decernimus: si vero Episcopi consenserint eorum pravitatibus, a suis se noverint officii interdictos.

C A P. III.

Presbyterorum filii ab Altaris ministerio removendi, nisi prius in Caenobis se probaverint.

Presbyterorum filios a sacri Altaris Ministeriis removendos decernimus, nisi aut in Caenobis, aut in Canoniciis religiose probati, fuerint conversati. Absque praedictis tamen Capitulorum istorum, ei qui praebendas, aut ipsi ante hanc Sedis Apostolicae interdictionem emerunt, aut emptas se nescientibus possiderunt, habendas eas permittimus, si eorum persona tuo arbitratu visa fuerint promereri: Eis autem, qui fidem possessionis suae irritam facientes, post Subdiaconatus acceptionem vacare uxoris praesumpserint, & officium & conjugium penitus interdiciamus; eisque, quoniam seipos apostatando destruxerunt,

& voluptatem corporis Domino praetulerunt, omni vitae suae tempore aut in Caenobis, aut in Canoniciis regularibus poenitentiam decernimus injungendam. Presbyterorum vero filios, qui secundum praecipi nostri conditionem aut in Caenobis aut in Canoniciis religiose probati fuerint conversati, qui patrum peccata cum saeculi possessionibus abdicarunt, pro religionis ac scientiae prerogativa apostolico moderamine tolerandos ducimus, & ad sacros Ordines, & ad honores ecclesiasticos permittimus provehendos.

C A P. IV.

Porro de Clericis, qui ab excommunicatis Episcopis sunt ordinati, necdum quidem sententiam firmam, quia generalis mali contagium generalis synodi est cauterio comburendum. Tuae tamen fraternitati hoc respondemus ad praesens, ut ab excommunicatis, quondam tamen Catholicis Episcopis ordinatos, siquidem non simoniace ipsos ordines acceperunt, & si Episcopus istos non simoniacos fuisse constiterit, & adhuc si eorum religiosior vita, & doctrinae prerogativa visa fuerit promereri, & poenitentia indicta, quam congruam duxeris, in ipsis, quos acceperunt, ordinibus manere permittas. Ad Superiores autem ascendere non concedimus, nisi necessitas vel utilitas maxima flagitaverit Ecclesiae. Hoc tamen ipsum rarius & cum cautelesti praecipua concedendum.

Cum ordinatis ab hereticis Episcopis, non tamen Simoniaciis benigne utendi.

C A P. V.

Episcopos ac Clericos, quos simoniacos esse constat, a sacris officiis & beneficiis removendos omnino decernimus; in Ecclesiis vero, quae ab hujusmodi simoniaciis exaratae sunt, non aliter quam in locis orandum videtur, donec subversis Altaribus, benedictione & unctioe Catholici Antistitis consecrentur.

Episcopi & Clerici Simoniaci a sacris officiis removendi.

C A P. VI.

De his, qui sine titulis ordinati sunt, licet ejusmodi ordinatio sanctorum Canonum sanctioni contraria iudicetur, utrum tamen aliqui in acceptis sint Ordinibus permittendi, discretioni tuae pro praesenti Ecclesiae necessitate committimus. Si tamen alias sine pravitate eos ordinatos fuisse constiterit.

C A P. VII.

Bigamos & Viduarum maritos a sacris Ordinibus secundum communem Ecclesiae consuetudinem, auctoritate nostri officii segregamus. Haec universa tamquam Apostolicae Sedis praecpta, sanctorum Conciliorum sententiis consonantia, religionis tuae strenuitas & in Ecclesia sibi commissa Deo juvante custodiat, & custodienda aliis innovescat. Nec senectutem tuam oblatrantium canum multitudo praeterreat. Major enim est, qui in nobis est, quam qui in illis: Ipse siquidem confirmans discipulos suos ait: Nolite timere pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum. Ipse misericordia sua nos confirmet, ac protegat, & ad caelestia regna perducat.

Bigami, & Viduarum Mariti a sacris Ordinibus segregandi.

Luc. vii. 32.

Con-

L I I I.

Confirmatio regularis Instituti Canonico-rum Ecclesiae Ruthenensis; quibus nonnulla conceduntur privilegia.

Ex Archiv. Ecclesiae huius editis Baluzius Miscell. Tom. II. lib. 2.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, Petro Praeposito, & ejus fratribus in Ecclesia Ruthenensi canonicam vitam professis, eorumque successoribus in eadem Religione permanentibus, in perpetuum.

Exordium.

Plene postulatio voluntatis effectu debet profectante compleri; quatenus & devotionis sinceritas laudabiliter emittat, & utilitas postulata vires indubitanter assumat. Quia igitur vos, o filii carissimi, per divinam gratiam aspirati, mores vestros sub regularis vitae disciplina coercere, & communiter secundum sanctorum Patrum institutionem omnipotenti Domino deservire proposuistis; nos votis vestris paterno congratulamur affectu; unde etiam petitioni vestrae benignitate debita impertimur assensum. Vitae namque canonicae Ordinem, quem professi estis, praesentis privilegii auctoritate firmamus; & ne cui post professionem exhibitam proprium quid habere, neve sine Praepositi, vel Congregationis licentia de Claustro discedere liceat, interdiciamus. Quod si discesserit, & communitus, redire contempserit, tibi tuisque successoribus facultas sit, ejusmodi ubilibet a suis officiis interdicere; interdictum vero nullus Episcoporum Abbatumve suscipiat, quamdiu scilicet illic Canonici Ordinis tenor Domino praestante viguerit. Vobis itaque, vestrisque successoribus in eadem Religione permanentibus, ea omnia perpetuo possidenda sancimus, quae in praesentiarum pro communis victus sustentatione possidere videmini, Ecclesiam videlicet Sancti Salvatoris de Veiriciras, & Ecclesiam Sancti Petri de Colnac, & Ecclesiam sancti Gerald de Salas: univcrsas praeterea paratas sive Simbolas, quas Sinodos vocant, tam Ecclesiarum jam dictarum, quam ex ceteris Ecclesiis, quas Ruthenensis Ecclesiae Antistites, Petrus quondam Berengarii, Poncius Sthephani, Raymundus Frotardi, & Ademar, qui in praesentiarum eidem Ruthenensi Ecclesiae praesidet, in sumptus vestrum concesserunt. Praeposituram quoque dignariam Ruthenensis Parochiae, Archidiaconiam, oblationes quoque vestrae matricis Ecclesiae, quas dono Praelati Ademari Confratris nostri, & Coepiscopi possidetis, vestrae communitatis usibus confirmamus; & quodcumque deinceps vos aut successores vestri concessione Pontificum, aut liberalitate Principum, vel oblatione fidelium iuste atque canonice poteritis adipisci.

Regularis vitae institutum confirmatur.

Ac totalis jurisdictione in Canonicos Praeposito conceditur.

Item quibus ab eo fuerit interdictum, nec ab Episcopo recipi possint.

Confirmantur quoque bona omnia, ad Canonicos pertinentia.

Conceditur sepultura iuxta Tumulum Episcoporum.

Penae contra violatores Privilegii huius.

Bull. Rom. Tom. II.

venire tentaverit, secundo tertiove commonita, si non satisfactione congrua emendaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat; & a Sacratissimo Corpore & Sanguine Dei & Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtae ultioni subjaceat. Cunctis autem eidem loco justa servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus & hic fructum bonae actionis percipiant, & apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Scriptum per manum Petri Notarii Regionarii Sacri Palatii. Datum Romae apud Sanctum Petrum per manum Johannis Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconi Cardinalis, II. Idus Maii, Indictione VII. Incarnationis Dominicae anno MXCIX. Pontificatus autem Domini Urbani Papae Secundi duodecimo.

Bona iusto dicitibus.

Dar. die 14. Maii anno Domini 1099. Pontif. anno XII.

L I V.

Decretum, ne Domus in Claustro Carnotensi existentes laicis dentur, aut locentur a Canoniciis.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, venerabili fratri R. Episcopo, & dilectis filiis Decano, & Capitulo Carnotensi, salutem, & apostolicam benedictionem.

Ex MS. Ecclesiae Carnotensis editis Decretis. sp. 11. Tom. XII.

Audivimus, & audientes nequimus non mirari, quod Laici quidam, in Claustro vestro domos jure haereditario possidentes, tales personas plerumque admittunt, per quas Clericorum quies inhonesto strepitu saepe turbatur: & devotio populo, ne divinis intendat officiis, praepeditur. Jocularibus quidem, aleatoribus, cauponibus, & mulieribus turpibus praescriptae domus de consuetudine prava locantur. Volentes igitur communi Ecclesiae honestati consulere, auctoritate apostolica prohibemus, ne domos Canonicales ulterius Laicis, per quos honestati ecclesiasticae derogetur, vel gratis dentur, aut etiam sub quacumque occasione locentur. Constituimus etiam de domibus, quas Laici in Claustro jure haereditario tenent, si eas in personis propriis cum honesta familia, exclusis mulieribus turpibus, inhabitare noluerint, ut non nisi Clericis, vel personis regularem vitam professis, gratis vel pro pretio concedantur, si congruum eis pretium voluerint exhibere. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Ven. XII. Kal. Martii

O 2

Pri-

L V.

Privilegium pro Monasterio Monialium S. Petri Blazilien.

Urbanus Episcopus . . . dilecta in Christo filia Florentia Abbatisa Monasterii S. Petri * de Blazilia, & eis, quae in ipsius loci regimine successerint regulariter, in perpetuum.

Ex Gall. Chris. Tom. 1. 1. inter Instituta E. Ch. S. Florent. n. 21. v. * al. de Blesis.

Exordium.

Monasterium sub iure Sedis Apost. suscipitur.

Confirmatioque bonis omnibus;

Omnibus omnino personis quodquam ab eo auferre, alienare &c. interdicitur.

AD haec nos disponente Domino in Apostolicae Sedis seruitium promotos agnoscimus, ut ejus filii, auxilium implorantibus, efficaciter subvenire, & ei obediens tueri ac protegere, prout Dominus dederit, debeamus. Unde oportet nos venerabilibus locis manum protectionis extendere, & servorum atque ancillarum Dei quieti attentius providere.

Tuis igitur, dilecta filia in Christo Florentia, precibus annuentes, B. Petri de Blazilia Monasterium in Arvernensi Comitatu situm, cui Deo auctore praesides, ab Ermengarda Comitissa constructum, & Romanae Ecclesiae traditum, sub iure & protectione Sedis Apostolicae suscipimus, quemadmodum a praedecessoribus nostris constat esse susceptum. Per presentem itaque privilegii paginam apostolica auctoritate statuimus, ut quaecumque idem Coenobium hodie iuste possidet, vel in futurum iuste & canonicè possidebit, & poterit adipisci, in cellis, in Ecclesiis, in villis, & in ceteris rebus mobilibus sive immobilibus, tibi tuisque fororibus tam presentibus quam futuris, regulariter victuris, firma semper & illibata permanent.

Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat, idem Coenobium temere perturbare, aut ejus possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere, vel temerariis vexationibus fatigare; sed omnia integra conserventur earum, pro quarum sustentatione ac gubernatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura: salvo canonico Sedis Apostolicae iure. Ad indicium autem huius perceptae a Romana Ecclesia libertatis, per singulos annos quinque monetae vestrae solidos Lateranensi Palatio persolvatis. Si quis sane in crastinum Archiepiscopus, Episcopus, Imperator, aut Rex, aut Princeps, aut Dux, aut Comes, aut Vicecomes, Judex, aut qualibet Ecclesiastica vel secularis persona, sciens huius privilegii paginam, contra eam venire temere tentaverit, secundo vel tertio commonitus, si non satisfactione congrua emendaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat. Reliqua desiderantur.

L V I.

Fragmentum Bullae exemptionis Ecclesiae sanctae Trinitatis, a Liprando Presbytero Mediolanensi fundatae ad pontem Guinzelmi.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto filio Liprando &c.

Ex Landulph. Junior. Hist. Mediol. cap. viii. inter Reg. Ital. script. Tom. v.

STATUIMUS Ecclesiam illam cum praedilo, in quo fundata est . . . vel per alios fideles illic Domino largiente collata fuerint, ab omni seculari oppositione quietam perpetuo manere, & liberam. Clericis vero ibi victuris vivendi regulariter concedimus facultatem; eoque decernimus tam proprias ordinationes, quam altarum & Ecclesiarum consecrationes, ceterorumque dona Sacramentorum a Mediolanensi Archiepiscopo suscipere, si tamen Catholicus fuerit & communionem ac gratiam Apostolicae Sedis habuerit, & si ea gratis & non pravitate indulserit; alias autem liberum eis arbitrium sit, Sacramenta eadem suscipere a quocumque voluerint Catholico Episcopo. Decernimus ergo, ut neque Mediolanensi Archiepiscopo, neque alicui viventium, liceat eandem Ecclesiam, & fratres, qui illic Deo servierint, quolibet occasionis jugo deprimeret, aut bona eorum distrahere, & suis usibus applicare, vel temerariis vexationibus fatigare; sed omnia integre conserventur, vobis & successoribus vestris omnimodis profutura: salva ejusdem Mediolanensis Archiepiscopi catholica reverentia. Ad indicium autem huius perceptae libertatis a Romana Ecclesia, Mediolanensis monetae nummos sex quotannis Lateranensi Palatio persolvatis. Si qua igitur in crastinum, Ecclesiastica secularisve persona, huius decreti paginam sciens, contra eam temere venire temptaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, atque a sacratissimo Corpore & Sanguine Dei ac Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena fiat, & in extremo examine districtae ultionis subiaceat. Cunctis autem eidem loco iusta servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus & hic fructus bonae actionis percipiant, & apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

L V I I.

Constitutio ad Richerium Senonensem, & ceteros Francorum Episcopos, qua Regem excommunicatum absolvi vetat, eosque ad Synodum Arelatensem invitat.

Ex Labbe Tom. x. Concil. pag. 443.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AVDITUM est apud nos, quosdam Confratres nostros in tantam audaciam prorupisse, ut afferant se nequaquam a Regis societate absenturos; imo etiam Regem ipsum, ab excommunicationis vinculo soluturos, quamquam feminam illam, pro qua per nos excommunicatus fuerat, non dereliquit.

§.1. Sed

L V I I I.

Decretalis epistola ad Lucium Praepositum sancti Juventii Papien. Civitatis contra Simoniacos: & de ordinationibus ab haereticis acceptis.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto filio Lucio, Praeposito Ecclesiae sancti Juventii apud Ticinum, salutem & apostolicam benedictionem.

Edidit Parnonius circa finem. in x. edit. R. man. pag. 75.

Exordium.

SALVATOR praedicat in Evangelio, circa finem saeculi pseudochristos, & pseudoprophetas surgere, & multos seducere: & fideles suos in mundo multas habituros pressuras; sed tamen portas inferi adversus Ecclesiam non prevalituras. Proin quia, ut ait Apostolus, oportet haereticos esse, ut qui probati sunt, manifesti fiant; oportet nos cum Propheta ex adverso ascendere, & murum opponere pro domo Israel, & cum eodem Apostolo per multas tribulationes intrare in Regnum Dei; Unde non sunt condignae passionis huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis.

Ecclesiasticam rem vendere Simoniacum esse decernit.

Igitur quia innotuisti nobis, quod tibi obicitur, utrum vendere ecclesiasticam rem, simoniacum sit: Hoc simoniacum esse, patenter colligitur ex hoc, quod beatus Petrus Apostolus ait Simoni: Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia existimasti donum Dei pecunia possideri. Donum quippe Dei est Spiritus sanctus, & donum Dei est res, ipsius Ecclesiae oblata. Et si bene advertis, Simon magus, qui fuisse ad fidem accessit, non Spiritum sanctum, quo ipse indignus erat (quoniam, ut scriptum est: Spiritus sanctus disciplinae effugiet fictum) sed ideo, quantum in ipso erat, emere voluit, ut ex venditione signorum, quae per eundem fiebant, multiplicatam pecuniam, quam obtulerat, lucraretur. Nec Apostolus emptionem Spiritus sancti, quam bene noverat fieri non posse, sed ambitionem talis questus, idest avaritiam, quod est idolorum servitus, in eodem Simone exhorruit, & maledictionis jaculo percussit.

Monere linguam, vel indebiti obsequii, vel pecuniae res Ecclesiasticas adipsas, & Simoniacos esse declarat.

§.2. Quisquis itaque res ecclesiasticas, quae Dei dona sunt, quoniam a Deo fidelibus Deo donantur, quaeque ab eodem gratis accipiuntur, & ideo gratis dari debent, propter sua lucra vendit vel emit, cum eodem Simone donum Dei pecunia possideri existimat. Ideo qui easdem res non ad hoc, ad quod instituta sunt, sed ad propria lucra, munere linguae, vel indebiti obsequii, vel pecunia largitur vel adipiscitur, simoniacus est: cum principalis intentio Simonis fuerit sola pecuniae avaritia, idest idolatria, ut ait Apostolus Paulus. Alioquin cur synodus Chalcedonensis sexcentorum triginta Episcoporum, procuratorem vel defensorem Ecclesiae, quamquam regulae subiectum, adeo per pecuniam ordinari prohibet, ut interventores quoque tanti sceleris anathematizet, nisi quod eosdem simoniacos iudicet? Quod si praefati milites Ecclesiae ob huius scelus taliter percelluntur, nemo sapiens negabit, non militantes Ecclesiae multo damabilius hanc ob causam, idest venditionis vel emptionis, debere percelli.

Chalcedonen. Synodus ordinationum per pecuniam factarum interventores anathematizat.

§.3. Sed & beatus praedecessor noster Paschalis, de consecratione, & de rebus, quae proveniunt

Explicatur verba Concilii.

ex

§.1. Sed qui hoc loquuntur, aut profecto Scripturas nesciunt, aut pertinaciter excedere nequaquam pertimescunt. Sanctorum quippe Canonum sanxit auctoritas, & ea passim Ecclesiae consuetudo servat, ut a quolibet iuste excommunicatum, Episcopus alius absolvi non praesumat. Ipsa etiam Suffraganeorum ligamenta, Metropolitanis, qui videlicet eorum maiores sunt, Sanctorum Patrum institutionibus prohibentur absolvi.

Sola, non Synodo procedente; Sedes Apost. valet suo statui restituere quos Synodus inique damnaverit; ipsius vero nemini liceat retrahere iudicia.

Levit. 13. Exemplis facris sententia confirmatur.

Jacob 2.6.

Francorum Rex donec Deo & Sanctae Romanae Ecclesiae satisfecerit, eique communicantes, excommunicantur.

Universos Gallicae Episcopi ad Concilium Arelatense invitantur.

§.2. Quod si a quibuscumque id servatur Episcopis, videant venerabiles fratres nostri, quemadmodum Apostolica Sedes valeant acta dissolvere; cum profecto luce jam clarius constet, Apostolicae Sedis Pontifici non solum Episcopos & Primates, sed ipsos etiam Patriarchas divina institutione subiectos: Cum noverint, ab omnibus ad ipsum, ab ipso autem ad neminem appellandum: Cum sciant, ei soli fas esse de omni Ecclesia iudicandi, ipsum vero nullorum subjacere iudicio; Nec eos illud credimus ignorare, quod sola, nulla Synodo procedente, Sedes Apostolica valeat suo statui restituere, quos Synodus inique damnaverit; ipsius vero nemini liceat retrahere iudicia.

§.4. Certe, cum de leprarum, id est de criminum varietatibus, ad Moysen Dominus loqueretur: Considerabit, inquit, leprosum Sacerdos, & immundum iudicabit; ac deinde subiungit: Et clausus tenebitur ad arbitrium Sacerdotis. Videtis ergo, quia ad illius Sacerdotis arbitrium clausus teneri praecipitur, cuius arbitrio iudicatus est immundus. Quomodo itaque ad aperiendum manum porrigent, ad quem claudendum os aperire non ausi sunt? Cum quadrivarium Lazarum Dominus suscitasset, non legitur ad absolvendum eum, circumstantius aliquis se iniecit, dum ipsius Salvatoris praeccepto jam viventem jam stantem discipuli absolventur; ut profecto securus daretur exemplum, quia etiam penitens quis solvendus non est, nisi per illius arbitrium, cuius voce vel gemitu a sepulcro criminis educitur. Sed neque illud venerabilibus fratribus arbitramur ignotum, quia Deus superbis resistit, prope est autem obrutis corde. Super quem enim respiciam, ait Dominus, nisi super humilem, & quietum, & trementem verba mea? Viderint ergo, quo pacto peccatorem conentur absolvi praeter illius vel praesentiam vel praecceptum, cuius est iudicio in generali Synodo compeditus. Nobis sane, & omnibus, qui Turonis nobiscum Deo propitiante convenerunt, liquido patuit, & Legis, & Evangelii & Sanctorum Canonum documentis, nullam solvendi, quem nos ligavimus, fraternitati vestrae suppetere potestatem.

§.4. Unde & filium nostrum Francorum Regem, donec Deo in nobis, & Sanctae Romanae Ecclesiae satisfecerit, excommunicatum, & tam Episcopos, quam alios quoslibet, ei pertinaciter communicantes, excommunicatos esse sancimus, & privilegium potestatis amittere, si quis in eius absolutione inconcessa abuti praesumpserit potestate.

§.5. De cetero universos vos Arelatem in Octavis Apostolorum Petri & Pauli ad Concilium omni reposita occasione, invitamus.